

Öğretmenim Sizi Çok Özledim 3

– KARAM-41 · 07 Aralık 2015

"Sevgiye ve tutkuya açık bir kalp kadar dünyada değerli bir şey yoktur."

Johann Wolfgang Von Goethe

Gözde'nin okula gelmediğini ve öğretmenine yazdığı mektubu diğer öğretmenler de duymuştu. Müdür odasına gelerek durumu anlamaya çalışıyorlardı. Bazıları meraklı sorular sorarken bir kısmı da Esmâ öğretmene su, kolonya vererek teskin etmeye gayret ediyordu.

Orhan Bey, Gözde'ye duyduğu üzüntünün nemini gözlerinden silerken, Esmâ öğretmenin yüreğindeki sevgiyi de gıptaıyla karşıladı. Bahçede bir süre yürüdü durdu.

Sonra hızla içeriye girdi. Odası hayli kalabalıktı. Öğretmen ve öğrencilerin koşuşturduğu ortamdan Esmâ öğretmene, dışarıya çıkması için işaret etti. Birlikte bahçeye çıktılar.

Esmâ öğretmenin, umutsuz bir serçenin kırık kanatları gibi, kolları yanına düşüktü. Çare arayan bakışlarıyla, "Gözde'yi okula getirecek misiniz müdür bey?" diye kısık sesle Orhan Bey'e sordu.

Sözlerinde gizli bir yakarış vardı adeta.

Orhan Bey, yüreğinin sızladığını hissetti. Bir şeyler demek zorunda olduğunu biliyordu. Fakat artık konuşacak takati yoktu. Teselli edecek bir çare de aklına gelmiyordu.

Kısaca; "öğretmenim sakın olun, kısa zamanda çözeceğim, az sabrederek bana zaman tanıyın lütfen." Diyebildi.

Esmâ öğretmenin çaresiz, umut isteyen bakışlarını ardında bırakarak okuldan ayrıldı. Nereye gideceğini bilemeden yürümeye başladı. Aklından onlarca duygu teğet geçiyordu. "Hangisini yapayım" diye kendini yoklayıp dururken köy meydanına geldiğini fark etti.

"Bari ilçeye giderek amirlerimden fikir alayım, ya da diğer müdür arkadaşlara danışayım" diye karar verdi. Meydandan, ilçeye köy minibüsleri kalkmaktaydı. Fakat o anda hiç biri yoktu. "Birazdan gelirler" düşüncesiyle beklemeye başladı.

Beş dakika kadar bir süre geçmişti ki Orhan Bey birden irkildi. Sevinsin mi kızısın mı bilemedi. Karşıdan Gözde'nin babası traktörle gelmekteydi. Orhan Bey koşarak önüne çıktı, eliyle durmasını işaret etti. Traktör ani bir fren yaptıktan sonra, sert bir manevrayla yolun kenarında durdu. Orhan Bey bu hareketin kızgın bir ruh haliyle yapıldığını anlamıştı.

Gözde'nin babası Halil Bey de, niçin durdurulduğunu anlamıştı. Belki de Orhan beyin davranışını, önünün kesilmesi gibi algılamıştı. Bu yüzden halinde meydan okuyan bir tavır vardı sanki.

Orhan Bey öğretmen olmanın verdiği sorumlulukla, içinden kendisine "sakın ol" çağrısında bulundu. Sonra tebessümle, "merhaba Halil Bey, nasılsınız" diye yumuşak bir üslupla hitap etti.

Halil Bey, "sağ ol hocam iyiyiz, ya sen" diye hafif sert bir cevap verdi. Belli ki, Orhan Beyin üslubu azıcık yumuşatmıştı. Ardından, "hayrola hocam, bir şey mi vardı?" diye soruyu yapıştırdı.

Orhan Bey sakince, "önemli bir şey yok, Gözde kaç gündür okula gelmiyormuş, bu gün söylediler. Okula

gelmediğinden haberiniz var mı?" diye sordu.

Orhan Beyin maksadı, olayı abartmadan anlamaya çalışmaktı. Mektuptan, doğurduğu sonuçlardan bahsetmesi ortalığı karıştırabilirdi. Gözde'nin mektup yazdığından bahsetse, evde nahoş olaylar çıkacağı aşikârdı.

Halil Bey lafı hiç dolaştırmadı. Zaten durdurulduğundan anlamıştı olayı. "Bak müdür bey, ben kızımı ilim irfan öğrensın diye okula gönderiyorum. Siz neyi öğretiyorsunuz? Artist olmayı. Artık Gözde okula gitmeyecek. Şikâyet edecekseniz, işte ilçe, isterseniz ile gidin. Ben her şeyi göze aldım. Para cezası da veririm, hapiste de yatarım. Konu kapanmıştır." Diye kestirip attı.

Orhan Bey, sokak ortasında tartışmayı büyötmek istemedi. Halil Beyin kızgın olduğunu anlamıştı. Uzatsa tatsızlık çıkacağı belliydi. Yumuşak ve güven veren bir üslupla; "Akşam odanıza geleceğim, çay içmeye. Acele ilçeye gitmem gerek. Zaten minibüste geldi" dedi.

Halil Bey öfkeli ve kararlı bir tavırla, "misafir olarak buyur gel. Gözde konusunu açarsan aramız bozulur ona göre" diye cevap verdi.

Orhan Bey minibüse doğru yürürken, "Hacı Tahsin'le, Hacı Niyazi'ye de haber verirsın sevinirim. Görüşmek üzere" diyerek dolmuşa bindi.

(Devam edecek)